

Sygn. akt I UK 112/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania Krzysztofa K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

z udziałem zainteresowanego Mariusza R.

o składki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2010 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 listopada 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. decyzją z 30 września 2005 r. stwierdził, iż Krzysztof K. jako prezes zarządu spółki akcyjnej „K. O.” w Z. ponosi całym swoim majątkiem odpowiedzialność za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 1999 r. do października 2000 r na ubezpieczenie społeczne. wraz z odsetkami w kwocie 375 504,27 zł; na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami w kwocie 73 693,52 zł; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami w kwocie 28 762,06 zł. Odwołanie od powyższej decyzji złożył Krzysztof K. wnosząc o zmianę decyzji. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 4 października 2006 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i zwolnił Krzysztofa K. jako prezesa zarządu Spółki Akcyjnej „K. O.” w Z. z odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne. Fundusz pracy i Fundusz Gwarantowanych świadczeń Pracowniczych.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. Wyrokiem z 17 października 2007 r. Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania. Sąd wskazał, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy zbadać czy doszło do skutecznego złożenia wniosku o upadłość i czy nastąpiło to w czasie właściwym, a jeśli nie, czy doszło do tego bez winy członka zarządu. Sąd Apelacyjny przekazując sprawę do ponownego rozpoznania nakazał również dokonanie precyzyjnych ustaleń, co do sytuacji ekonomicznej spółki i przebiegu egzekucji.

Wyrokiem z 7 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, iż spółka została wpisana do rejestru handlowego 8 sierpnia 1997 r. Dnia 22 stycznia 1999 r. powołany został dwuosobowy zarząd - na stanowisko prezesa powołano Krzysztofa K., a Mariusza R. na stanowisko wiceprezesa zarządu. Sąd wskazał, iż bilans sporządzony na dzień 31 grudnia

1998 r. wykazał stratę netto 670 909,11 zł. Opinia biegłego rewidenta z 15 czerwca 1999 r. i kapitały własne spółki na koniec 1998 r. wykazywały ujemną wartość w kwocie 678 345,54 zł. Rewident wskazał, że do dnia sporządzenia opinii nie nastąpiła poprawa efektywności gospodarowania a strata za 4 miesiące 1999 r. wynosi 333 838,57 zł. W lutym 1999 r. firma posiadała zadłużenie w wysokości 1 837 823,78 zł w tym do ZUS 40 504,80 zł a do końca 1999 r. zadłużenie to wzrosło do kwoty 2 904 831,66 zł w tym do ZUS 270 323,26 zł. W roku 1999 tylko w niewielkim zakresie regulowano zobowiązania wobec ZUS z tytułu ubezpieczeń zdrowotnych oraz składek na FGŚP i Fundusz Pracy. Całkowicie zaprzestano spłat z tytułu zobowiązań wobec PFRON. W roku 2000 całkowicie zaprzestano spłat zobowiązań wobec ZUS za wyjątkiem kwoty 12 332,90 zł, co w efekcie spowodowało wzrost zobowiązań o kwotę 158 176,89 zł. Nie zrealizowano żadnej wpłaty z tytułu zobowiązań wobec PFRON. W oparciu o opinię biegłego Sąd ustalił, iż w spółce występował trend kumulowania zobowiązań w zakresie ubezpieczeń zdrowotnych i FGŚP a także zobowiązań wobec PFRON poczynając od 1999 r. do końca grudnia 2000 r. Wniosek o upadłość został zgłoszony przez prezesa zarządu spółki dnia 31 lipca 2000 r. Wniosek ten, jak i dwa kolejne, zostały zwrócone z uwagi na niezpełnienie w terminie braków formalnych. Sąd I instancji podniósł, że ZUS skierował egzekucję z rachunku bankowego spółki w Banku Pekao S.A. Egzekucję z rachunku bankowego spółki prowadził komornik sądowy z wniosku także innych wierzycieli. Postanowieniem z 30 października 2004 r. komornik uznał bezskuteczność egzekucji wobec Spółki i umorzył postępowanie egzekucyjne. W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. Przywołał treść art. 31 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz.1585 ze zm.) nakazujący stosować do należności z tytułu składek odpowiednio przepisy ordynacji podatkowej. Art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.) wskazuje na przesłanki przeniesienia odpowiedzialności za zaległe składki na członków zarządu. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż do orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu spółki organ rentowy jest obowiązany wykazać jedynie okoliczność pełnienia obowiązków członka zarządu w czasie powstania zobowiązania składkowego, które przerodziło się w zaległość składkową spółki

oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce, a ciężar wykazania którejkolwiek okoliczności uwalniającej odpowiedzialność spoczywa na członku zarządu. W ocenie Sądu organ rentowy wykazał istnienie przesłanek odpowiedzialności a przede wszystkim bezskuteczność egzekucji wobec spółki. Zdaniem Sądu powyższe ustalenie może nastąpić na podstawie każdego dowodu wskazującego, że spółka nie ma majątku, który pozwalałby na zaspokojenie wierzyciela. Zarówno fakt stwierdzenia przez komornika bezskuteczności egzekucji jak i treść opinii biegłego, z której wynika znaczny wzrost zadłużenia firmy świadczy o tym, iż uzyskanie zaspokojenia, co do zaległości objętych zaskarżoną decyzją nie było możliwe, wskazuje na bezskuteczność egzekucji. Wobec zwrócenia składanych wniosków o ogłoszenie upadłości Sąd *meriti* uznał, iż nie zostały one skutecznie złożone a zatem nie doszło do uwolnienia skarżącego od odpowiedzialności. Co więcej Sąd Okręgowy zaznaczył, że nawet skutecznie złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w 2000 r., powinno być uznane za opóźnione, a to w świetle istniejących zaległości i długotrwałego nieuregulowania długów oraz treści art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe. Skarżący nie wskazał również - co podkreślił Sąd Okręgowy - mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości w znacznej części. W konkluzji Sąd stwierdził, że brakuje podstaw do uznania, iż Krzysztof K. nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania przedmiotowej spółki w okresie, kiedy był jej prezesem.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył w całości apelacją Krzysztof K. zastąpiony przez pełnomocnika w osobie adwokata.

W apelacji zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przez przyjęcie, iż egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna, w sytuacji, gdy egzekucja została skierowana jedynie do jednego ze składników majątkowych oraz przez uznanie, iż odpowiedzialność podnosi tylko jeden z członków zarządu spółki, w sytuacji, gdy powinni ponosić ją wszyscy członkowie solidarnie. Konkludując apelujący wnosił o zmianę wyroku i

zwolnienie go od odpowiedzialności za zaległe składki ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Wyrokiem z 10 listopada 2009 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację. W motywach swego orzeczenia Sąd Apelacyjny zaznaczył, iż znane jest mu stanowisko, wyrażone w uchwale z 13 maja 2009 r., sygn. I UZP 4/09, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu. Zgodność poglądu wyrażonego w piśmie procesowym zawierającym apelację z przywołaną tezą orzeczenia Sądu Najwyższego nie oznacza - zdaniem Sądu Apelacyjnego - że w postępowaniu w niniejszej sprawie nie doszło do udowodnienia bezskuteczności egzekucji, o jakiej mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Sąd Apelacyjny w motywach swego rozstrzygnięcia wskazał, że interpretacja art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przedstawiona we wskazanej uchwale Sądu Najwyższego jest bardziej rygorystyczna niż pogląd zaprezentowany w uchwale siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2008 r. (sygn. II FPS 6/08, opubl. ONSAiWA 2009/2/19), w którym Sąd Administracyjny wskazał, iż wyjątkowo możliwe jest stwierdzenie bezskuteczności bez prowadzenia egzekucji, w sytuacji, gdy przeciwko spółce została przeprowadzona egzekucja innych zaległości, choćby nie mających charakteru publicznoprawnego, która zakończyła się stwierdzeniem właśnie bezskuteczności.

Reasumując swoje rozważania Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, iż wbrew wywodom apelacji i mimo braku formalnego orzeczenia o bezskuteczności egzekucji, spełnienie tej przesłanki zostało w sprawie wykazane w sposób zgodny z treścią art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Stan ten został stwierdzony nie tylko przez orzeczenie o bezskuteczności egzekucji z rachunku bankowego, ale także w wyniku postępowania egzekucyjnego w administracji skierowanego do całości majątku spółki, prowadzenie którego było niemożliwe z uwagi na faktyczne zlikwidowanie spółki i brak majątku, co lakonicznie stwierdził poborca skarbowy a co znajdowało potwierdzenie w wynikach postępowań egzekucyjnych

prowadzonych na rzecz innych wierzycieli przez komornika sądowego, które to postępowania nie wymagały formalnego stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W zakresie zarzutu nieprowadzenia postępowania także przeciwko drugiemu członkowi zarządu Sąd Apelacyjny uznał ten zarzut za bezzasadny, albowiem zdaniem Sadu Apelacyjnego organ może wszcząć postępowanie przeciwko jednemu członkowi zarządu i wydać stosowną decyzję, jeśli zachodzą przesłanki zastosowania art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną Krzysztof K., zarzucając mu :

1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej przez błędne uznanie, że w sprawie była prowadzona egzekucja skierowana do całego majątku spółki K. O. S.A. oraz błędną ocenę prawną, w myśl której można przyjąć odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki bez przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego, a wywodzić bezskuteczność egzekucji z przeprowadzonych egzekucji innych należności niż składkowe, która to bezskuteczność nie wymagała formalnego stwierdzenia tego stanu rzeczy. Skarżący zarzucił także - w zakresie naruszenia prawa materialnego - wyrokowi Sądu Apelacyjnego obrazę art. 366 § 1 k.c. w zw. z art. 91 Ordynacji podatkowej oraz art. 108 §1 w zw. z art.116 § 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, polegające na przyjęciu za prawdziwą tezy, iż organ rentowy może dokonać swobodnego wyboru dłużnika spośród zobowiązanych członków zarządu

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 385 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Przedstawiając wskazane zarzuty, skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Ponadto skarżący złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Jako uzasadnienie dla przyjęcia skargi do rozpoznania

skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi oraz zagadnienie prawne zamykające się w pytaniach:

- czy stwierdzenie bezskuteczności egzekucji przez organ rentowy bez konieczności uzyskania od organu egzekucyjnego formalnego jej potwierdzenia nie stanowi naruszenia gwarancji zabezpieczających osobę trzecią przed przedwczesnym i nieuzasadnionym orzeczeniem jej odpowiedzialności za zaległości składkowe.
- czy art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w zakresie, w jakim nakłada na organ podatkowy obowiązek prowadzenia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki kapitałowej wobec wszystkich osób mogących ponosić taką odpowiedzialność ma zastosowanie także przy odpowiedzialności za zaległości podatkowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest uzasadniona w części przedstawionych zarzutów naruszenia prawa i stąd wymaga uwzględnienia.

W pierwszym rzędzie oceny wymagają zarzuty naruszenia prawa procesowego, gdyż jedynie na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego możliwa jest ocena zastosowania przez sąd prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 385 k.p.c. (przez oddalenie apelacji, która zdaniem skarżącego była oczywiście uzasadniona) wypada wskazać, że art. 385 k.p.c. jest adresowany do sądu drugiej instancji i przesądza o tym, w jaki sposób ma on rozstrzygnąć sprawę, jeżeli stwierdzi, że apelacja jest bezzasadna. O jego naruszeniu może być mowa jedynie wtedy, gdy Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja jest zasadna, a jej nie uwzględnił. Zarzut ten, zatem nie może zostać uznany za skuteczny w niniejszej sprawie, w której Sąd II instancji oddalił apelację, uznając za trafne racje merytoryczne, które legły u podstaw ferowanego wyroku przez sąd pierwszej instancji. Wadliwość merytoryczna orzeczenia nie oznacza jednocześnie wydania go z obrazą normy zawartej w art. 385 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. również nie jest uzasadniony. Kwestionowane uzasadnienie w pełni odpowiada standardom wynikającym z art. 328 § 2 k.p.c. Ponadto, jak przyjmował wielokrotnie Sąd Najwyższy, naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia nie odpowiadającego w pełni wymaganiom, jakie stawia wymieniony przepis, może jedynie wyjątkowo wypełniać podstawę kasacyjną przewidzianą w art. art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c. Ma to miejsce wówczas, gdy wskutek uchybienia konkretnym wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Powyższe stanowisko zajął Sąd Najwyższy w m.in. w wyroku z 6 lutego 2008 r. II CSK 421/07; z 19 grudnia 2000 r., II UKN 152/00, (OSNAPIUS 2002, nr 16, poz. 393); z dnia 13 listopada 2003 r., IV CK 183/02 (niepubl); w wyroku za 20 kwietnia 2004 r., CK 92/04, (niepubl.), a także w wyroku z 24 września 2009 r., I PK 58/09 - LEX nr 558303. Można, zatem stwierdzić, że w judykaturze SN powszechnie przyjmuje się, że uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji, w którym oddalono apelację, nie musi zawierać wszystkich elementów przewidzianych w art. 328 § 2 k.p.c. dla uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji. Zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy, bowiem od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego. Jeżeli sąd drugiej instancji oddala apelację, akceptując zarówno dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i przyjętą przez ten sąd podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia, to wystarczające jest przytoczenie w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji - jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia - art. 385 k.p.c. (por. wyrok SN z 24 września 2009 r., I PK 58/09 - LEX nr 558303)

Dodatkowo trzeba podnieść, że w myśl art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy oddala skargę kasacyjną, jeśli nie ma uzasadnionych podstaw albo, jeśli zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. Z normy prawnej zawartej w tym przepisie wynika, że ustawodawca założył istnienie wadliwości w sferze uzasadnienia, które nie prowadzą do uchylenia orzeczenia.

Przystępując do oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego należy przede wszystkim stwierdzić, że Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej

sprawie nie upatruje naruszenia prawa w zakresie bezskuteczności egzekucji, o czym mowa w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Sąd Najwyższy uznaje, że stan faktyczny sprawy pozwolił na kwalifikację, iż egzekucja *ad casum* była bezskuteczna w rozumieniu tego przepisu. Mimo braku formalnego orzeczenia o bezskuteczności egzekucji, spełnienie tej przesłanki zostało bowiem przez organ wykazane (s. 18 motywów uchwały SN z dnia 13 maja 2009 r. I UZP 4/09). Prowadzone próby wyegzekwowania wierzytelności nie doprowadziły do pożądaných rezultatów. Trafnie Sąd Apelacyjny uznał zatem, że stan ten został potwierdzony w wyniku postępowania egzekucyjnego w administracji skierowanego do całego majątku spółki, prowadzenie, którego było niemożliwe z uwagi na faktyczne zlikwidowanie spółki i brak jakiegokolwiek majątku.

Naruszenia prawa materialnego upatruje natomiast Sąd Najwyższy w zakresie nieobjęcia postępowaniem wszystkich osób będących członkami zarządu w okresie, w którym powstały zaległości.

Trzeba wskazać, że sprawa budziła kontrowersje interpretacyjne w judykaturze, szczególnie w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok NSA z 13 lutego 2008 r., II FSK 1606/06 – LEX nr 449985 i odmienny wyrok NSA z 5 września 2006 r. I FSK 1227/05 – LEX nr 254049). Jednakże w uchwale 7 sędziów NSA z 9 marca 2009 r. I FSP 4/08 NSA uznał, że art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej nakłada na organ podatkowy obowiązek prowadzenia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wobec wszystkich osób mogących ponosić taką odpowiedzialność.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedstawionej materii było jednolite. W wyroku z 16 lipca 2008 r. I UK 9/08 SN w składzie zwykłym stwierdził, że członkowie zarządu osoby prawnej, których odpowiedzialność za zaległości z tytułu niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, powszechne ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ustalił w decyzji właściwy organ Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, mogą odwołać się od tej decyzji także w części dotyczącej nieobjęcia odpowiedzialnością pozostałych członków zarządu. W motywach tego wyroku SN

podkreślił, iż decyzja stwierdzająca odpowiedzialność określonego członka zarządu powinna wskazywać, że jest to odpowiedzialność solidarna z innymi członkami. Decyzja ta musi dotyczyć wszystkich członków zarządu i spółki. W przeciwnym razie jest niezgodna z prawem. Niewydanie decyzji w stosunku do któregokolwiek z członków zarządu, wyklucza możliwość dochodzenia przez osoby, które spełniły świadczenie roszczeń regresowych. Decyzja ta ma charakter prawo kształtujący. Wierzyciel zaś (organ rentowy) może dokonać wyboru dłużnika dopiero po powstaniu solidarnego zobowiązania. Stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 16 lipca 2008 r. I UK 9/08 zasadniczo zaakceptował Sąd Najwyższy w składzie 7 SSN w uchwale z 15 października 2009 r. I UZP 3/09 przeciwstawiając się jedynie tezie, iż decyzja musi obejmować także spółkę.

Biorąc przedstawione judykaty pod uwagę Sąd Najwyższy przyjął, iż negatywna ocena prowadzonego postępowania w niniejszej sprawie musi wynikać z faktu, iż decyzja o odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania wobec ZUS ma charakter konstytutywny i kreuje odpowiedzialność solidarną wszystkich członków zarządu. Z tego jej charakteru wynika brak odpowiedzialności solidarnej, wobec braku decyzji, co do wszystkich członków zarządu. Wierzyciel (organ rentowy) może dokonać wyboru dłużnika, od którego będzie dochodził zaspokojenia wierzytelności. Jednak może tego dokonać nie wcześniej niż po wydaniu decyzji w przedmiocie odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania. Ta bowiem decyzja – powtórzmy to raz jeszcze - tworzy dopiero podstawę prawną odpowiedzialności o charakterze odpowiedzialności solidarnej (por. wyrok SN z 16 lipca 2008 r., I UK 9/08; uchwała NSA z 9 marca 2009 r. I FPS 4/08, uchwała 7SSN z 15 października 2009 r. I UZP 3/09).

Biorąc przedstawione argumenty pod uwagę – na zasadzie art. 398¹⁵ §1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.